

INA VAN DER BEEK

Voor altijd anders

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Lucie staat bij het aanrecht. Ze schenkt het hete water in de theepot en hangt het theezakje erin. Ze kijkt om wanneer Maartje met een klap haar schooltas op de grond gooit en een stoel bij de eettafel zo hard naar achteren trekt dat hij omvalt.

‘Sorry, mam, ik ben een beetje laat. Ik had al op de fiets moeten zitten.’

‘Nou Maart, dan had je...’ Lucie draait zich om en blijft midden in haar zin steken. Ze haalt diep adem. ‘Schiet op,’ zegt ze dan, ‘naar boven, en die troep van je gezicht. Kind, je ziet er niet uit.’

‘Dat is geen troep, dat is oogschaduw. Mam, ik ben al dertien, hoor, jij maakt je toch ook wel eens op?’

‘Je hoort me toch? Ga naar boven en maak je gezicht schoon. Dat is geen opmaken, dat is plamuren. Kind, het ziet er echt niet uit. Veel te dik. En schiet op. Anders kom je zeker te laat op school.’

Maartje heeft zich omgedraaid en stampst kwaad de trap weer op.

Lucie hoort haar zachtjes schelden: ‘Stom mens. Ouderwets gezeur.’

Lucie zucht. Ze doet maar net alsof ze niks hoort. Misschien is ze toch te hard tegen haar tekeergegaan. Maar dat kind ook. Altijd ligt ze dwars. Dertien is ze nog maar, en al zo vreselijk aan het puberen.

Boven hoort ze de deur van de badkamer opengaan. ‘Zo, meisje,’ hoort ze Joost zeggen, ‘ben jij niet een beetje laat?’

En Maartje: ‘Pap, hoe vind je dat ik eruit zie?’

‘Mmm, laat eens kijken... Wel mooi, maar misschien een beetje te mooi. Niet een gezicht voor een schooldag, maar misschien meer iets voor een schoolfeestje. Avondmake-up noemen ze dat, geloof ik. Ik zou er maar een beetje af halen. Trouwens, je bent mooi genoeg van jezelf. Je hebt helemaal geen make-up nodig.’

Van beneden hoort Lucie dat Maartje gielend de badkamer in gaat. ‘Dat zeg je alleen omdat je mijn vader bent, pap. Zo mooi ben ik niet.’

Even blijft het boven stil. Lucie dekt de ontbijttafel.

Dan hoort ze de stem van Maartje weer: ‘Zo beter dan, pap?’

‘Prachtig. Maar ben je niet een beetje erg laat, dame? Heb je al ontbeten? Nee, dat dacht

ik al. Kom op, naar beneden. Als je opschiet, mag je met me meerijden. Dan breng ik je wel naar school. Maar alleen voor deze ene keer, hoor. Omdat je je make-up moest bijwerken. Volgende keer ga je gewoon fietsen.'

Lucie hoort Maartje weer lachen. 'Dank je, pap. Je bent een schat.'

Ze zucht weer. Waarom kan zij die toon nou nooit vinden tegenover Maartje? Het gaat Joost schijnbaar zo natuurlijk af, maar tussen Maartje en haarzelf botst het voortdurend.

Wanneer ze wat later met z'n drieën aan de ontbijttafel zitten, is Maartje haar boosheid alweer vergeten. 'Pappa brengt me naar school. Hoef ik lekker niet te fietsen.'

Tien minuten later kijkt Lucie de auto na.

Joost zwaait nog even. Dan zijn ze weg.

Lucie ruimt de tafel af. Dan gaat ze douchen en aankleden. Lekker, vandaag is haar vrije dag, en het is mooi weer. Ze boft. Wanneer ze wat later met een beker koffie in de tuin zit, denkt ze weer aan het make-upgedoe met Maartje, eerder die morgen. Ze moet er nu eigenlijk wel een beetje om lachen: het kind zag er echt vreselijk uit, met dikke blauwe oogschaduw tot haar wenkbrauwen en zwarte strepen boven en onder haar ogen. Maar waarom kan ze nu

nooit de juiste woorden vinden om zoiets op te lossen zonder dat er boze woorden vallen, en waarom kan Joost dat wel? Ach, waarschijnlijk komt het vooral doordat Maartje en zij qua karakter zo veel op elkaar lijken. Als klein meisje trok Maartje al veel meer naar Joost dan naar haar. Terwijl Marlies, hun oudste, juist meer haar moeder opzoekt. Marlies, vrolijk en gelijkmatig, altijd goedgehumeurd, lijkt eigenlijk heel veel op Joost. Maartje – of Maart, zoals ze meestal wordt genoemd – heeft het karakter van haar moeder. En dat botst vaak. Terwijl Joost Maartje soms met een grapje of een paar rustige woorden weet te kalmeren, giet zijzelf vaak juist olie op het vuur door er heftig tegen in te gaan.

Wanneer ze met de lege koffiebeker naar binnen loopt, komt Marlies juist de trap af.

‘Môgge, mam. Lekker hoor, de eerste twee uur vrij. Dat zou ik elke dag wel willen. Wat was dat voor herrie vanochtend vroeg? Stampte Maart zo hard de trap af?’

Lucie lacht. ‘Nee, ze ging de trap op. We hadden een kleine aanvaring voor het ontbijt. Ze had zich opgemaakt, maar veel te dik. Kun jij haar misschien eens leren hoe ze met oog-

schaduw moet omgaan? Van jou neemt ze het eerder aan dan van mij. Eigenlijk vind ik haar helemaal nog veel te jong om zich op te maken. Misschien kun je haar voorzichtig vertellen dat dat nog helemaal niet zo erg hoeft. Ze gaat pas naar de tweede klas na de vakantie. Maar ja...'

Marlies lacht. 'Ja, mam, kleine meisjes worden groot. En bij haar in de klas lopen al een heleboel van die grietjes helemaal opgemaakt. Dat scheelt nog wel eens, de ene of de andere klas. En je weet, Maart wil er graag helemaal bij horen. Ik zal weleens kijken of ze advies wil aannemen van haar grote zus. Maar ik beloof niks, hoor.'

Niet zo veel later trekt ook Marlies de deur achter zich dicht. Lucie ziet haar rustig wegfietsen. Wat een verschil, die twee meiden van haar. Marlies, die over een halfjaar zeventien wordt en in vier vwo zit, is de rust zelf, altijd op tijd, altijd haar zaakjes goed geregeld. En dan Maartje, altijd te laat, druk, wild. Toch gaat het tussen de twee zussen meestal wel goed. Er is weinig ruzie. Dat komt waarschijnlijk door het rustige karakter van Marlies.

Terwijl Lucie de boodschappentas pakt en haar fiets uit de schuur haalt, bedenkt ze wat een

heerlijk gezin ze toch heeft: twee fijne meiden en, niet te vergeten, een man als een rots, die er vooral voor zorgt dat Maartje op de juiste momenten een beetje afgeremd wordt.

Ze neuriet terwijl ze naar de supermarkt fietst.

Twee weken later begint de schoolvakantie. Marlies en Maartje zijn allebei overgegaan. Marlies met ruim voldoende punten, Maartje, zoals verwacht, met haar hakken over de sloot. Ze heeft maar net genoeg punten om van de brugklas naar twee havo/vwo te gaan. Daar is ze toch wel een beetje van geschrokken. Ze zou het erg gevonden hebben als ze niet langer bij haar vriendinnen in de klas had kunnen blijven. Ze heeft dan ook beloofd er in het nieuwe schooljaar wat harder tegenaan te gaan.

Lucie en Joost hebben een gesprek gehad met meneer Bakker, haar mentor, en die zei dat ze, als ze haar best gaat doen, zeker vwo aankan, maar dat ze, als ze doorgaat zoals ze nu bezig is, waarschijnlijk de havo niet eens zal halen. Lucie heeft het aan Joost overgelaten om nog eens serieus met Maartje te praten, en het lijkt erop dat ze de ernst van de waarschuwing inziet.

Ik ben benieuwd, denkt Lucie, hoe lang ze zich daaraan zal houden in het nieuwe schooljaar.

Maar voorlopig is het vakantie. Joost en Lucie moeten allebei nog twee weken werken. Daarna gaan ze met z'n vieren kamperen in Frankrijk.

Die laatste paar weken gaan snel voorbij. Voor Lucie, die drie dagen per week in een apotheek werkt, is het nog wel een drukke tijd. Het is alsof iedereen vóór de vakantie nog snel naar de dokter gaat en medicijnen komt halen. Ook gaan er heel wat middeltjes tegen diarree en insectenbeten over de toonbank. Ze is blij wanneer ze de laatste werkdag de deur van de apotheek achter zich dichttrekt. Ziezo, nu heerlijk drieënhalve week vrij.

Bij Joost, die als opticien werkt, zijn deze laatste weken juist heel rustig. Je kunt merken dat veel mensen al op vakantie zijn of anders de oogmeting of de aankoop van een nieuw montuur uitstellen tot het nieuwe seizoen. Hij moet nog werken tot zaterdag vier uur. Dan gaat de zaak dicht, en begint ook zijn vakantie.

‘We gaan niet lopen stressen, hoor,’ heeft Lucie al een paar weken geleden gezegd. ‘Als we op dinsdag weggaan, is dat vroeg genoeg.’

Dan kun je zondag rustig een beetje bijkomen. Maandag pakken we de caravan in, en dinsdagochtend rijden we lekker bijtijds weg. Goed?’

Joost vindt het prima.

Dus rijden ze dinsdagmorgen om vijf uur de straat uit. Ze zijn nog maar net op de snelweg, of de meiden achterin slapen alweer.

De eerste dag rijden ze door tot Mâcon, waar ze een camping weten vlak bij de afrit van de snelweg. Ze hebben er eerdere jaren ook al overnacht. ’s Avonds zitten ze een poosje voor de caravan, halen patat met een knakworst bij de snackbar vooraan op de camping, en om een uur of tien stelt Joost voor te gaan slapen. Marlies en Maartje hebben samen hun kleine tentje opgezet naast de caravan.

‘Nu al naar bed?’ moppert Maartje, ‘Het is vakantie, hoor.’

‘We waren vanmorgen vroeg op. En jij hebt wel de halve ochtend geslapen, maar pappa heeft constant achter het stuur gezeten. Wij gaan in ieder geval naar bed. Blijf gerust nog een poosje zitten, als jullie maar zachtjes praten.’

Marlies gaapt. ‘Ik ga ook slapen, hoor, Maart. Morgen wil pappa weer om acht uur rijden. Dus

wordt om een uur of zeven onze tent alweer afgebroken. Toch, pap?’

Joost knikt. ‘Dan *wordt* hij niet afgebroken. Dan hebben *jullie* hem afgebroken.’

Maartje kreunt. ‘Zo vroeg al?’

Lucie staat op en begint de bekera en glazen in de afwasteil te stapelen. ‘Ja, zo vroeg. En daarom gaan we nu slapen. Moeten jullie nog in de caravan zijn, of ga je je tanden in de wasruimte poetsen?’

‘Wij gaan wel naar het toiletgebouw, hè, Maart?’

Wanneer Lucie al bijna slaapt, hoort ze nog steeds geklets en gegiechel uit het tentje komen.

Met slaperige gezichten zitten de meiden de volgende ochtend aan het ontbijt. Terwijl ze zich aan het douchen waren, heeft Lucie al stokbrood gehaald. Joost heeft toch maar het koepeltentje afgebroken. ‘Als we op de dames moeten wachten, vertrekken we pas om tien uur.’

Nu zijn ze mooi op schema. Om kwart over acht draaien ze de snelweg alweer op.

‘Zal ik een stukje rijden?’ vraagt Lucie. Ze lacht erbij, want ze weten allebei dat Joost